

Synoda o synodalitě – plzeňská diecéze – PRF Cheb

Skupina: Setkání Pastorační rady Řk farnosti Cheb, fara Cheb, 24. února 2022, 19 - 21 hod.

Moderátor: Petr Hruška; **Zapisovatel:** Eva Kolařová; **Kontakt:** farar@farnostcheb.cz; **Oblast:** Základní otázka

Účastníci: Členové PRF Cheb v počtu 7 členů (3 omluveni) plus jeden host (zástupce ERF)

Jak osobně vnímáme společnou cestu naší farnosti?

Radní sdíleli své zkušenosti ze společné cesty, které je vedou k radosti a vděčnosti za společnou cestu:

- Počáteční „přijetí, srdečnost, otevřenost“ i nadšení lidí, důvěra zvoucí ke spolupráci a ke spoluzodpovědnosti
- Kázání s intelektuálním jádrem i povzbuzující a radostné Večery chval
- Potkávání Krista i mimo farnost, spolukráčení s lidmi, kteří do farnosti nepatří, sjednocení v tiché modlitbě
- Farnost jako součást života, poslání, podpora a „škola“ trpělivosti...
- Farnost je malá, ale je dobře vnímaná zvenčí (městem i dalšími organizacemi)

Zároveň si také všímali bolestných zkušeností, spojených zvláště s poslední covidovou dobou:

- Zkušenosti s mýjením se, neporozuměním, nenasloucháním, strnulostí a blouděním apod.
- Bolest z izolace části farníků („každý ve své bublině“) a generační propasti mezi farníky
- Bolestná realita setrvalého poklesu účastníků na nedělních bohoslužbách i dalších akcích
- Ne každému vyhovující styl (a délka) farářových kázání a bohoslužeb (někteří jezdí do sousední farnosti)
- Vysoce nastavená laťka, která některé může odrazovat či vést k pasivitě

Jak vnímáme společnou cestu s celou diecézí či církví?

- Při návštěvě jiných farností: jak radost „přišel někdo nový“, tak lhostejnost „nikdo se o mě nezajímá“
- Bolestné otázky: „Potřebuji chodit do kostela? Potřebuji vůbec nějakou církev?“
- Zkušenost setkávání se s dalšími věřícími po bytech, díky tomu porozumění lidem, kteří kostel nepotřebují
- Rozporuplnost i polarizace církve je očividná, ale i její rozmanitost, díky které má každému co nabídnout
- Radost z papeže, ale také bolestná zkušenost, že s ním někteří nesouzní a mluví i v kázáních proti němu
- Vděčnost za místa duchovního osvěžení a jednoty v rozmanitosti (Fortna, Na dřeň, komunita Noe...)
- Bolest z prázdného ritualismu, triumfalismu a klerikalismu uvnitř tradičních struktur církve odshora až dolů

Navazující hlubší reflexe společné cesty farnosti a diecéze:

Při navazující reflexi řečeného byly nabídnuty některé vhledy do souvislostí, jako např.:

- Výsledkem synody může být oživení setkávání farníků ve skupinkách, které by se mohlo stát přirozenou součástí života farnosti (mezi lidmi je radost ze synodního scházení a touha scházet se dál).
- Jako velké nebezpečí je vnímána izolace a osamění některých farníků, jejichž důsledkem je pasivita a nečinnost.
- Je třeba se ptát, co tvoří tu atmosféru, že se tu lidé cítí/cítily dobře? Zdrojem této atmosféry mohou být neformální skupinky („oázy“, modlitba, vztahy, Písmo), jejichž styl života pak přerůstá do farnosti.
- Je dobře snažit se o změnu, ale bez nerealistických očekávání a prožívat vděčnost za to, co máme.
- Velkou výzvou je rozdílné vnímání dobra u různých lidí a na to navazující vyhocení názorů (polarizace).
- Propojení velké a často konfliktní rozmanitosti lze nalézat v prostorech ticha a kontemplace.
- Byla nadnesena důležitá otázka „hranic“ farnosti, potřeby propojení s širší společností („síťování“), pojetí Boha, který „prorůstá do světa“ (princip vtělení) a můžeme jej potkávat, slavit a sloužit mu kdekoli.

K čemu se ve světle řečeného cítíme být ve farnosti vedeni?

1. **Šabatizace:** Celkově zpomalit, tempo přizpůsobit „nejpomalejším“, dělat věci vědomě, být přístavem jistoty, místem nádechu pro různé skupiny a jednotlivce, místem pro jednotu v rozmanitosti uvnitř i navenek.
2. **Růst zevnitř:** Dát důraz na přirozené procesy a růst „zevnitř“ (nedávat si vysoké cíle, na které nemáme, navazovat na to, co se daří), struktury vnímat jako podpůrnou a služebnou „kostru“ pro tento růst.
3. **Služebné týmy:** Posílit tým na nedělní bohoslužbu, aby měli členové týmu možnost odpočinku a prostého spoluslavení. I v jiných služebných týmech se průběžně učit zdravé týmové spolupráci a mít „místa nádechu“. Rozvinout oceňování spolupracovníků (přát k výročím, ocenit službu, osobně povzbudit).
4. **Malé skupinky:** Podporovat přirozený i příležitostný vznik a růst malých skupinek (formálních i neformálních), které mohou „zevnitř“ oživovat farnost v její šířce (k tomu je třeba jednak vytvořit jasné prostory a příležitosti, ale také do nich zvát jednotlivé farníky – osobní svědectví a osobní pozvání).
5. **Být prostě spolu:** Hledat (staro)nové způsoby, jak prostě být spolu a být s Bohem, jak si darovat navzájem čas (farní dovolené, poutě, neformální farní den, slavení „šabatu“...).
6. **Prolínání světů:** Podporovat účast i na akcích mimo farnost (ať už církevních či mimocírkevních, tzv. „síťování“ míst života), a to nejen za účelem spolupráce (diakonie), ale také inspirace (spiritualita).
7. **Kontemplace:** Nabízet pravidelné prostory a opory pro růst v tiché vnitřní modlitbě a doprovázet v ní.